

MINISTERI D'AFERS EXTERIORS I DE COOPERACIÓ

8145 *ACORD administratiu per a l'aplicació del Conveni de Seguretat Social entre el Regne d'Espanya i la República Federativa del Brasil, fet a Madrid el 23 de novembre de 2005. («BOE» 110, de 9-5-2006.)*

ACORD ADMINISTRATIU PER A L'APLICACIÓ DEL CONVENI DE SEGURETAT SOCIAL ENTRE EL REGNE D'ESPANYA I LA REPÚBLICA FEDERATIVA DEL BRASIL

De conformitat amb el que disposa l'article 35 del Conveni sobre Seguretat Social entre el Regne d'Espanya i la República Federativa del Brasil, de 16 de maig de 1991, les autoritats competents:

Pel Regne d'Espanya, el Ministeri de Treball i Afers Socials.

Per la República Federativa del Brasil, el Ministeri de Previsió Social,

han establert les mesures administratives necessàries per a l'aplicació del Conveni i han acordat les disposicions següents:

TÍTOL I

Disposicions generals

Article 1. *Definicions.*

1. Les expressions i els termes que s'enumeren a continuació tenen en el present Acord el significat següent:

a) «Conveni»: designa el Conveni sobre Seguretat Social entre el Regne d'Espanya i la República Federativa del Brasil de 16 de maig de 1991.

b) «Acord»: designa el present Acord administratiu per a l'aplicació del Conveni, amb exclusió de les prestacions sanitàries recollides a l'article 2, apartats A.a) i B.a) del Conveni.

2. Els termes i les expressions definits a l'article 1 del Conveni tenen en el present Acord el significat que se'ls atribueix a l'article esmentat.

Article 2. *Organismes d'enllaç.*

1. D'acord amb el que estableix l'article 36 del Conveni, es designen els organismes d'enllaç següents:

A) A la República Federativa del Brasil:

a) L'Institut Nacional de Seguretat Social, per a prestacions de Seguretat Social.

B) A Espanya:

a) L'Institut Nacional de la Seguretat Social –INSS–, per a tots els règims excepte per al règim especial dels treballadors del mar i per a totes les prestacions.

b) L'Institut Social de la Marina –ISM–, per a totes les prestacions del règim especial dels treballadors del mar.

2. Els organismes d'enllaç establerts a l'apartat 1 d'aquest article tenen per missió facilitar l'aplicació del Conveni i adoptar les mesures administratives necessàries per aconseguir la màxima agilitat en els tràmits.

3. Les autoritats competents de cadascuna de les parts contractants poden designar altres organismes d'enllaç diferents dels que estableix l'apartat 1 d'aquest article o modificar la seva competència. En aquests casos, han de notificar les seves decisions sense demora a l'autoritat competent de l'altra part contractant.

Article 3. *Institucions competents.*

Les institucions competents per a l'aplicació del Conveni són les següents:

A) A la República Federativa del Brasil:

Les gerències executives de l'Institut Nacional de Seguretat Social autoritzades per aplicar els convenis internacionals per a les prestacions de seguretat social i per a l'aplicació de l'article 7, apartat 1, del Conveni i per a les excepcions de caràcter individual que s'acordin de conformitat amb l'article 7, apartat 8, del Conveni.

B) A Espanya:

a) Les direccions provincials de l'Institut Nacional de la Seguretat Social –INSS– per a totes les prestacions i per a tots els règims excepte el Règim Especial dels Treballadors del Mar.

b) L'Institut Social de la Marina –ISM– per a totes les prestacions del Règim Especial dels Treballadors del Mar.

c) La Tresoreria General de la Seguretat Social –TGSS–, per a l'aplicació de l'article 7, apartat 1, del Conveni, i per a les excepcions de caràcter individual que s'acordin de conformitat amb l'article 7, apartat 8, del Conveni.

Article 4. *Comunicació entre els organismes d'enllaç i institucions competents.*

1. Els organismes d'enllaç i les institucions competents es poden comunicar directament entre si i amb els interessats.

2. Les autoritats competents o els organismes d'enllaç designats a l'article 2 del present Acord o, si s'escau, les institucions competents definides a l'article 3 del present Acord han d'elaborar els formularis necessaris per a l'aplicació del Conveni.

3. L'enviament dels formularis a què fa referència l'apartat anterior supleix la remissió dels documents justificatius de les dades que s'hi consignen, excepte quan es tracti de documents probatoris de les activitats realitzades al Brasil, que han de ser enviats.

4. En cas que les dades probatòries de l'exercici d'activitats constin en el Registre nacional d'informacions socials brasiler, els drets dels assegurats queden garantits, i es dispensa l'enviament dels referits documents.

Article 5. *Aplicació de les normes particulars i excepcions.*

1. En els casos a què es refereix l'article 7, apartat 1, del Conveni, la institució competent de la part contractant la legislació de la qual segueix sent aplicable ha d'expedir, a petició de l'ocupador o del treballador per compte propi, un formulari en cinc exemplars acreditant el període durant el qual el treballador per compte d'altri o per compte propi continua subjecte a la seva legislació. Un exemplar del formulari s'ha d'enviar a la institució competent de l'altra part, un altre exemplar queda en poder del treballador i un altre, en el de l'empresa, i els dos últims exemplars queden per a control intern de la primera part.

2. La sol·licitud d'autorització de pròrroga del període de desplaçament que preveu l'article 7, apartat 1, del Conveni l'ha de formular l'ocupador, amb tres mesos d'antelació a la finalització del període de tres anys a què fa referència l'esmentat article 7, apartat 1.

La sol·licitud s'ha d'enviar a la institució competent de la part en el territori de la qual està assegurat el treballador per compte d'altri. L'esmentada institució ha de convenir sobre la pròrroga amb la institució competent de la part en el territori de la qual l'interessat està desplaçat.

3. Si cessa la relació laboral entre el treballador per compte d'altri i l'ocupador que el va enviar al territori de l'altra part, abans de complir el període pel qual va ser desplaçat, l'ocupador ho ha de comunicar a la institució competent de la part en què està assegurat el treballador per compte d'altri i aquesta ho ha de comunicar immediatament a la institució competent de l'altra part.

4. Si el treballador per compte propi deixa d'exercir la seva activitat abans de finalitzar el període establert en el formulari, ha de comunicar aquesta situació a la institució competent de la part en què està assegurat, que n'ha d'informar immediatament la institució competent de l'altra part.

5. Si el certificat de desplaçament inicial va ser expedit per un període inferior al que estableix el Conveni i hi ha necessitat d'ampliar el període de desplaçament, s'ha d'expedir un altre certificat de desplaçament inicial rectificat el primer. El període que sobrepassi els 36 mesos és objecte d'una pròrroga.

6. Quan una persona a la qual es refereix l'article 7, apartats 6 i 7 del Conveni, exerceixi l'opció que s'hi estableix, ho ha de posar en coneixement de la institució competent de la part per la legislació de la qual hagi optat, a través del seu ocupador. Aquesta institució n'ha d'informar la institució competent de l'altra part a través del formulari corresponent, una còpia del qual ha de quedar en poder de l'interessat per acreditar que no li són aplicables les disposicions de l'assegurança obligatòria d'aquesta última part.

7. Els funcionaris públics d'una part contractant desplaçats per exercir la seva activitat en el territori de l'altra part estan sotmesos a la legislació del país al qual pertany l'Administració de la qual depenen.

TÍTOL II

Disposicions particulars

CAPÍTOL 1

Prestacions econòmiques per incapacitat temporal i maternitat

Article 6. *Certificació de períodes d'assegurança.*

Quan, per a la concessió de prestacions econòmiques per incapacitat temporal i maternitat, la institució competent d'una de les parts hagi d'aplicar la totalització de períodes d'assegurança, prevista a l'article 8 del Conveni, ha de sol·licitar de la institució de l'altra part una certificació dels períodes d'assegurança acreditats en la legislació d'aquesta última, en el formulari establert a l'efecte.

CAPÍTOL 2

Prestacions per invalidesa, vellesa, temps de contribució i supervivència

Article 7. *Sol·licituds de prestacions.*

1. Per obtenir la concessió de prestacions per invalidesa, vellesa, temps de contribució i supervivència, l'interessat ha de presentar una sol·licitud davant la institució competent de la part contractant en què resideix, de conformitat amb la legislació que li sigui aplicable.

2. En cas que l'interessat resideixi en un tercer país, ha de presentar la sol·licitud davant la institució compe-

tent de la part contractant sota la legislació de la qual l'interessat o el causant va estar assegurat per última vegada.

3. Quan la institució que rep la sol·licitud no sigui la competent per instruir l'expedient, d'acord amb el que estableix l'article 8, ha de remetre immediatament la sol·licitud, juntament amb tota la documentació, i facilitar també les dades que estiguin en el seu poder, a l'organisme d'enllaç de l'altra part, indicant la data de la seva presentació.

4. La data de presentació de la sol·licitud davant una institució competent, li correspongui o no la instrucció de l'expedient, es considera data de presentació de la sol·licitud davant l'altra institució competent, i l'esmentada sol·licitud té efectes per al reconeixement de les prestacions en les dues parts.

5. No obstant el que disposa l'apartat 4, quan es tracti d'una prestació de jubilació la sol·licitud no es considera presentada davant la institució competent de l'altra part, si l'interessat ho manifesta expressament.

Article 8. *Institució instructora competent.*

Les sol·licituds de prestacions les ha de tramitar la institució a la qual correspongui la instrucció de l'expedient d'acord amb les normes següents:

a) En cas que l'interessat resideixi en una de les parts contractants, ha de ser la institució competent del lloc de residència. Tanmateix, quan a la sol·licitud de la prestació només s'al·leguin períodes d'assegurança en una de les parts contractants, la instructora ha de ser la institució competent d'aquesta part.

b) En cas que l'interessat resideixi en un tercer país, ha de ser la institució competent de la part contractant sota la legislació de la qual ell o el seu causant hagin estat assegurats per última vegada.

Article 9. *Tràmit de les prestacions.*

1. La institució competent a qui correspongui la instrucció de l'expedient ha d'emplenar el formulari establert a l'efecte i enviar-ne, sense demora, dos exemplars a l'organisme d'enllaç de l'altra part. El termini de referència per a això és de fins a 120 dies, llevat de casos excepcionals. Si se sobrepassa aquest termini les parts contractants estan obligades, si la seva legislació així ho estableix i de conformitat amb aquesta, a efectuar la correcció que sigui procedent en els valors de les prestacions.

2. En els casos de sol·licitud de prestacions d'invalidesa, s'ha d'adjuntar al formulari un informe mèdic, en què consti:

La informació sobre l'estat de salut del treballador.

Les causes de la incapacitat, amb la data estimativa de l'inici de la malaltia o de l'accident sigui o no de treball i la data de l'inici de la incapacitat laboral.

La possibilitat raonable, si existeix, de recuperació.

Aquest informe mèdic ha de ser remès per l'organisme d'enllaç de l'altra part, una vegada emplenats els formularis pels serveis mèdics que hagin estat designats per a això.

3. La institució competent que rebí els formularis, esmentats a l'apartat 1 d'aquest article, ha de tornar a la institució competent de l'altra part un exemplar de l'esmentat formulari on s'han de fer constar els períodes d'assegurança acreditats sota la seva legislació, la data d'efectes i l'import de la prestació reconeguda per aquesta institució.

4. Les institucions competents han de notificar directament als interessats la resolució adoptada i les vies i terminis de recurs de què disposen respecte a aquesta, d'acord amb la seva legislació. Les institucions compe-

tents de les dues parts s'han d'intercanviar una còpia de les resolucions adoptades.

5. Els recursos i altres documents que es presentin davant els organismes o les institucions d'una part i que hagin de tenir efectes en aplicació del que disposa l'article 30, apartat 1, del Conveni, davant els organismes o institucions de l'altra part, han de ser remesos sense demora, dels primers als segons, fent-hi constar la data en què van ser presentats. El termini de referència per a això és de fins a 120 dies, llevat de casos excepcionals.

6. Pel que fa a la presentació de recursos i l'enviament de documents per al compliment dels requisits exigits, l'assegurat pot optar per adreçar-se directament a la institució competent de l'altra part sense la intermediació dels organismes d'enllaç.

7. En els formularis d'enllaç han de figurar les dades bancàries de l'interessat, amb la finalitat que aquest pugui rebre la prestació.

Article 10. *Equiparació de fets.*

1. D'acord amb l'article 17 del Conveni, es considera que si la legislació d'una part exigeix per reconèixer una prestació que s'hagin complert determinats períodes de cotització en un període de temps immediatament anterior al fet causant de la prestació, la institució competent d'aquesta part pot considerar complert aquest requisit si l'interessat acredita les cotitzacions en el període immediatament anterior al reconeixement de la prestació en l'altra part.

2. L'interessat manté la condició d'assegurat si percep una prestació de l'altra part, causada per les seves pròpies cotitzacions.

CAPÍTOL 3

Prestacions familiars

Article 11. *Reconeixement del dret a les prestacions familiars.*

1. Per a l'aplicació del que disposa l'article 27 del Conveni, el treballador o el titular d'una pensió ha de presentar una sol·licitud, en el formulari establert a l'efecte, davant la institució competent de la part en què està assegurat o de la qual rep la seva pensió.

L'esmentada sol·licitud ha d'anar acompanyada d'un certificat relatiu als familiars del treballador o del titular de la pensió, que resideixin al territori de l'altra part, expedit en el formulari, establert a l'efecte, per l'organisme del país de residència d'aquells, al qual competeix la matèria.

Aquest certificat ha de ser renovat a petició de la institució competent, o quan la institució del lloc de residència dels familiars detecti un canvi susceptible de modificar el dret a les prestacions familiars.

2. El treballador o el titular de pensió està obligat a comunicar a la institució competent qualsevol canvi en la seva situació i en la dels seus familiars que pugui modificar el dret o la quantia a les prestacions.

CAPÍTOL 4

Prestacions per accidents de treball i malalties professionals

Article 12. *Sol·licituds de prestacions.*

1. Les sol·licituds de prestacions regulades en el capítol 4 del títol III del Conveni s'han de formular directa-

ment davant la institució competent, sense perjudici del que disposa l'apartat 2 del present article.

2. El treballador que, en el moment de tenir un accident de treball, de produir-se la detecció d'una malaltia professional o l'agreujament del seu estat de salut, resideixi o estigui a la part diferent de la de la institució que és competent, pot presentar la sol·licitud de prestació davant la institució de la part en què estigui o resideixi, cas en què aquesta ha de ser remesa a l'organisme d'enllaç de l'altra part juntament amb els antecedents mèdics, si n'hi ha, que donin compte de l'accident, de les seves conseqüències, de la detecció de la malaltia professional o de l'agreujament de l'estat de salut.

Article 13. *Tràmit de les prestacions.*

1. D'acord amb el que disposa l'article 26 del Conveni, la institució competent de la part en el territori de la qual s'hagi produït l'agreujament de la malaltia professional ha de comunicar aquesta situació a la institució competent de l'altra part, i informar sobre les activitats laborals que hi porta a terme l'interessat. En els casos a què es refereix l'apartat 3 de l'article 26 del Conveni, la institució competent de la part en el territori de la qual s'hagi produït l'agreujament pot sol·licitar informació a la institució competent de l'altra part sobre la prestació que estava satisfent a l'interessat i els antecedents mèdics que estiguin en el seu poder, i aquesta última els hi ha de facilitar al més aviat possible. El termini de referència és de fins a 120 dies, llevat de casos excepcionals.

2. La institució competent responsable del pagament de la prestació per agreujament de la malaltia professional ha d'informar la institució competent de l'altra part de la resolució adoptada.

3. De conformitat amb el que estableix l'article 31 del Conveni, la institució del lloc de residència del titular d'una prestació per accident de treball o malaltia professional ha d'efectuar, d'acord amb la seva legislació, els controls mèdics requerits per la institució competent i a càrrec d'aquesta.

TÍTOL III

Disposicions diverses

Article 14. *Control i col·laboració administrativa.*

1. Als efectes de control dels drets dels seus beneficiaris residents a l'altra part, les institucions competents de les dues parts contractants s'han d'intercanviar entre si la informació necessària sobre els fets dels quals pugui derivar, segons la seva pròpia legislació, la modificació, suspensió o extinció dels drets a prestacions reconegudes per aquestes.

Així mateix, les institucions competents de cadascuna de les parts es poden sol·licitar, quan sigui necessari, de conformitat amb la seva legislació, informació sobre els imports de les prestacions que els interessats rebin de l'altra part.

2. Els organismes d'enllaç de les dues parts han d'intercanviar les dades estadístiques relatives als pagaments de pensions efectuats als seus beneficiaris que resideixin en el territori de l'altra part. Aquestes dades han de contenir el nombre de beneficiaris i l'import total de les pensions abonades durant cada any civil, i s'han de remetre anualment dins del primer semestre de l'any següent.

3. En aplicació de l'article 31 del Conveni, la institució del lloc de residència del titular d'una prestació ha d'efectuar, d'acord amb la seva legislació, els controls mèdics requerits per la institució competent i a càrrec d'aquesta.

Article 15. *Pagament de les prestacions.*

Les prestacions que, d'acord amb la legislació d'una part contractant, s'han de pagar als seus titulars que resideixin en el territori de l'altra part, s'han d'abonar directament i d'acord amb el procediment establert en cadascuna.

Article 16. *Comissió mixta.*

Per a l'aplicació de l'article 37 del Conveni i del present Acord administratiu, les autoritats competents dels dos països es poden reunir en comissió mixta, assistides per representants de les seves respectives institucions. Les reunions anteriorment esmentades tenen una periodicitat anual, o més freqüent si és necessari.

TÍTOL IV

Disposició final

Article 17. *Entrada en vigor.*

El present Acord entra en vigor en la data de la signatura i té la mateixa durada que el Conveni, llevat que les autoritats competents de les dues parts decideixin una altra cosa.

Fet a Madrid, el 23 de novembre de 2005, en dos exemplars originals, en els idiomes espanyol i portuguès, tots dos textos són igualment autèntics.

Pel Ministeri de Treball
i Afers Socials
del Regne d'Espanya,

Octavio José Granado Martínez,
Secretari d'Estat de la Seguretat
Social

Pel Ministeri de Previsió Social
de la República Federativa
del Brasil,

Carlos Eduardo Gabas,
Secretari executiu

El present Acord administratiu va entrar en vigor el 23 de novembre de 2005, data en què va ser signat, segons estableix el seu article 17.

Es fa públic per a coneixement general.

Madrid, 18 d'abril de 2006.—El secretari general tècnic,
Francisco Fernández Fábregas.

MINISTERI DE LA PRESIDÈNCIA

8148 *REIAL DECRET 522/2006, de 28 d'abril, pel qual se suprimeix l'aportació de fotocòpies de documents d'identitat en els procediments administratius de l'Administració General de l'Estat i dels seus organismes públics vinculats o dependents. («BOE» 110, de 9-5-2006.)*

Fer més senzilla i amable la relació del ciutadà amb l'Administració General de l'Estat és una de les prioritats del Govern. En efecte, la política de simplificació i modernització de la gestió pública troba la seva justificació primera, no ja en requeriments organitzatius, sinó en l'atenció a les necessitats i demandes de la ciutadania, molt més complexes i exigents com més es corresponen amb una societat democràtica avançada, conscient que una Administració pública eficient és condició indispensable perquè l'exercici dels drets constitucionals sigui efectiu.

D'altra banda, també és cert que de l'eficiència administrativa depèn, en grau no menor, el nivell de competitivitat de l'economia i, per tant, és un factor essencial per consolidar un creixement econòmic que faci possible

assolir cotes de progrés social més altes per al conjunt de la ciutadania.

Seguint aquests principis, el Govern ha adoptat en els últims mesos diverses iniciatives adreçades a millorar l'atenció al ciutadà i les condicions de prestació dels serveis públics. Unes mesures innovadores que, una vegada posades en pràctica, comportaran un canvi progressiu en la relació entre ciutadania i Administració, de manera que aquesta relació sigui més pròxima, més àgil i més receptiva a les necessitats ciutadanes.

Dins d'aquestes iniciatives s'està impulsant una simplificació de procediments administratius que contribueixi a optimitzar la utilització de les noves tecnologies en les administracions públiques.

La Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, va establir, amb una visió estratègica i de llarg termini, en el seu article 35.f), el dret del ciutadà a no presentar els documents «que ja estiguin en poder de l'Administració». Partint de la base d'aquest marc normatiu, l'àmbit d'aplicació d'aquest dret s'ha anat ampliant i així, mitjançant el Reial decret 209/2003, de 21 de febrer, es van regular les condicions per a la utilització de mitjans telemàtics en substitució de l'aportació de certificats pels ciutadans.

Malgrat això, en l'actualitat encara existeixen dificultats organitzatives o de funcionament que obliguen les administracions en algunes ocasions a exigir als ciutadans la presentació de documents que ja estan en el seu poder.

Un exemple l'ha constituït la petició de fotocòpies del document nacional d'identitat o del document acreditatiu de la identitat o targeta equivalent expedida per les autoritats espanyoles en el cas d'estrangers residents a Espanya en els expedients administratius, als efectes de deixar-hi constància fefaent de determinades dades personals. Ningú ha pogut qüestionar la necessitat d'aquest requisit durant un temps en què les tecnologies de la informació no havien assolit el nivell de desenvolupament i el volum de prestacions que avui ens ofereixen. El requeriment portava causa o bé del Reial decret 1245/1985, de 17 de juliol, pel qual es modifica i completa la normativa reguladora del document nacional d'identitat (recentment derogat pel Reial decret 1553/2005, de 23 de desembre, pel qual es regula l'expedició del document nacional d'identitat i els seus certificats de signatura electrònica), o bé de les normes específiques que regulen aquests procediments.

L'exigència d'aportar fotocòpia del DNI o del document equivalent, si bé va constituir al seu moment un important avenç per als ciutadans en substituir la necessitat d'aportar altres documents (certificats de naixement...) d'obtenció més complicada, ha quedat clarament obsoleta i discordant amb una situació administrativa i social decididament orientada a disminuir les càrregues i barreres burocràtiques mitjançant un ús racional de les tècniques i recursos disponibles.

Però, a més, l'aportació resultava en l'actualitat d'utilitat discutible, tant perquè moltes vegades duplicava una dada requerida en la mateixa sol·licitud (el número de DNI o del document equivalent), com per la facilitat de manipulació d'una fotocòpia. De fet respon a una cultura feliçment superada, la de la visió «patològica» del ciutadà enfocada a evitar un mínim percentatge de frau sense, d'altra banda, aconseguir-ho.

D'altra banda, la difusió d'un DNI amb certificat electrònic accentua l'obsolescència de l'aportació de fotocòpies, encara que no l'evita completament atès el sistema de registres vigent al nostre país, que fa que l'òrgan davant el qual es presenta la sol·licitud moltes vegades no tingui vinculació orgànica ni funcional amb el gestor d'aquesta.

No obstant això, és cert que determinats procediments requereixen la verificació de dades personals incorporades als documents d'identitat perquè és essencial per a la seva resolució. Per això el projecte, a més